

Klinisk psykologisk forskning og profesjonalisering

PUBLISERT 5. mars 2012

Norsk klinisk psykologi har alltid vært knyttet til forskning og universitetet. Det er gjennom forskning vårt grunnlag prøves, våre metoder videreutvikles og våre resultater dokumenteres. Fortløpende forskningsvirksomhet legitimerer den kliniske psykologi som profesjon og skiller den fra kvakksalveriet. Å sørge for at klinisk psykologisk forskning holder høy vitenskapelig standard er derfor et vesentlig fagforeningsanliggende.

(...)

I en tid med ressursknapphet og sterkt behov for klinikkstillinger til undervisning står en i fare for å la bred klienterfaring generelt og spesialistkompetanse spesielt bli utslagsgivende også ved rekruttering til forskningsstillinger, mens kravene til vitenskapelig kompetanse gis mindre vekt. Det er positivt at praktisk erfaring også trekkes inn ved bedømmelse av søkere til forskningsstillinger. Dersom dette skjer på bekostning av krav til vitenskapelig kompetanse, er en imidlertid ute på en farlig galei som på lang sikt kan bidra til å sage over den gren vi som profesjon sitter på.

(...)

Den nyutdannede psykolog med kliniske ferdigheter og forskerkvaliteter foretrekker nesten uten unntak å kvalifisere seg videre på det praktisk kliniske felt i retning av spesialistkompetanse. Dette er forståelig ettersom direkte klienterfaring i dag er eneste vesentlige meriteringsgrunnlag ved søknad til praktisk kliniske stillinger. Dersom en kandidat skulle benytte de første år etter embetseksamen til forskningsvirksomhet fremfor å samle praksis, risikerer hun å straffes med arbeidsløshet når hun søker jobb i det praktisk-kliniske liv. Det er heller ikke å vente at psykologer uten forskningskompetanse, men med flerårig klinisk praksis og eventuelt spesialistkompetanse skal søke seg tilbake til forskningsrekruttens arbeidsbetingelser.

For Norsk Psykologforening er dette et alvorlig problem. På lengre sikt kan det føre til at psykologene ikke blir i stand til å videreutvikle sitt fag og å fremskaffe den nødvendige legitimering profesjonaliseringen bygger på. Det hjelper lite at vi selv bak våre kontordører vet at vi utgjør en vesentlig del av det helse-, sosial- og skolemessige hjelpeapparat. Norsk Psykologforening bør i denne situasjon vurdere om en skal gå inn for å gjøre forskningspraksis meriterende for psykologstillinger i det praktiske liv. I alle tilfeller bør en oppfordre universitetene til å fortsatt å opprettholde kravene til vitenskapelig kompetanse ved rekruttering til forskningsstillinger.

Fra en usignert leder, desember 1976

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 49, nummer 3, 2012, side 276